

Єлікова О. Г., Мальчикова Л. М.*

НАШІЙ ШКОЛІ – 30

Є в нашому житті прекрасна традиція – святкувати ювілеї. Ювілеї бувають різні: великі й маленькі, радісні й сумні. Але це завжди підсумок прожитої частини життя.

Школі №44 м. Херсона виповнюється 30. Невпізнанною зробили її роки... Та так воно дійсно і є, бо тут все по-новому: інтер'єр і дух новітніх технологій, комп'ютерні класи і сучасні аудиторії, бібліотека і кабінети психолога, соціального педагога, логопеда, методичний кабінет, дві спортивні зали, затишні спальні та ігрова кімната, світла велика їдальня. Роки не зістарили школу: сьогодні це сучасний навчальний заклад, який випускає зі своїх стін досвідчену молодь, якій плекати наше майбуття. Наші випускники – люди різних професій, які прославляють свою альма-матір видатними досягненнями, талантами, чесною і відданою працею, добрими вчинками.

Але найважливіше в школі – її душа, яка, скільки б років не минуло, все одно залишиться молодою завдяки дзвінким дитячим голосам, якими будуть наповнюватися ці стіни.

Та повернімося у той далекий 1986 рік. Радісним гомоном, веселими усмішками дітвори, букетами різнокольорових квітів очило 1 вересня подвір'я новозбудованої школи. З нетерпінням чекали цього дня, горіли бажанням зайти у світлі, просторі класи, сісти за парти діти Таврійського мікрорайону, а зустрічали їх педагоги. Деякі з них працюють й донині.

Першим керманичом нашої школи був Звонарьов Генадій Леонідович. З 1989 року цю естафету перейняв молодий енергійний директор Перегняк Олександр Адамович. Уже 27 років він керує нашим закладом.

Багато років свого життя віддали улюбленій справі, виховали не одне покоління учнів учителі: О. Г. Єлікова, В. В. Мироненко, О. О. Агаркова, С. А. Рубан, В. В. Батура. До свого 30-річного ювілею колектив школи прийшов з певними успіхами та сповнений творчих сил для подальшого розвитку. Кожен педагог розуміє, що вчительська праця оцінюється досягненнями учнів. Пишається школа і переможцями предметних олімпіад та МАНу, і юними спортсменами, і вокалістами, і танцюристами. Випускники школи здобувають вищу освіту не тільки в Україні, а й далеко за її межами: в Америці, Польщі, Чехії.

Ідуть десятиліття, але незмінним залишається дух співробітництва, взаємодопомоги, любові до учня та відданість вчителів обраній професії. І скільки б не було школі № 44 років

* © Єлікова О. Г., Мальчикова Л. М.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

– 50, 70 чи 100... вона завжди буде залишатися такою ж молодю та сучасною.

Отож, рідно школо, нехай тече голубим безмежжям щастя твоїх вихованців, хай врожайною буде твоя педагогічна нива, хай високо в небі, обнявшись із сонцем, пливе веселкою доля твоєї великої, дружної сім'ї.

Кузьменко В. В., Слюсаренко Н. В.*

ОСОБИСТІЙ ПРИКЛАД ПРОФЕСОРА М. І. ПЕНТИЛЮК

Загальновизнано, що дієвим методом всебічного впливу на свідомість особистості, її почуття та волю є приклад. Дієвість прикладу «пояснюється його відчутністю, конкретністю, причому привабливість прикладу збільшується, якщо він близький до інтересів вихованців, якщо люди, яких наслідують учні, користуються в них авторитетом» [3, с. 280]. Кажуть, що «щасливий учень, якщо його вчитель є близьким, високим, чистим прикладом» [там само].

Саме таким прикладом для своїх вихованців, а передусім, для учнів своєї наукової школи, є Марія Іванівна Пентилюк – доктор педагогічних наук, професор, голова спеціалізованої вченої ради із захисту докторських дисертацій, яка протягом багатьох років плідно працює в Херсонському державному університеті.

Народилася Марія Іванівна Пентилюк (Фочук) 6 квітня 1936 року в с. Черногузи Вижницького району Чернівецької області. Навчалася у Вижницькій середній школі № 1 імені Юрія Федьковича, яку успішно закінчила в 1953 році. Вищу освіту здобула в Чернівецькому державному університеті.

Її батьки були простими трудівниками: «мати Фочук Параска Олексіївна – санітарка, яка знала безліч бувальщин, уміла чи найкраще в селі вигадувати візерунки, добирати кольори, а потім, колишучи маленьку Марічку, співаючи їй коліскові, викладати на полотні найскладнішою технікою стібок до стібка. Батько Фочук Іван Петрович – робітник лісопилки, добрий господар, що відразу кидалося у вічі, коли хто заходив до двору» [2, с. 240]. Параска Олексіївна та Іван Петрович, без сумніву, не лише «дали Марії Іванівні перші уроки життя», а й слугували для неї прикладом людяності, толерантності, відданого служіння своїй справі та своїй країні.

У 1963 році Марія Іванівна разом із сім'єю переїхала до м. Херсона, який став для неї рідним краєм, другою батьківщиною. На початку своєї педагогічної діяльності М. І. Пентилюк працювала в Херсонській середній школі № 20 імені Б. Лавреньова. Саме тут вона почала формуватися як методист і вчений-до-

* © Кузьменко В. В., Слюсаренко Н. В.